

EX

ESTUDIANTS

UdG

Sònia Serra Martí
23 anys. Llicenciada en Dret.
Treballa al bufet Cuatrecasas

Sònia Serra treballa d'advocada al bufet Cuatrecasas, una de les firmes destacades d'advocats del país. Hi va entrar per fer pràctiques gràcies al conveni que el bufet té amb la Universitat de Girona. "La UdG em va ajudar moltíssim", diu la Sònia, i afirma que les pràctiques van molt bé perquè ajuden a aclarir les preferències d'allò que vols com a feina. Després dels tres mesos de pràctiques van oferir-li un contracte laboral que va acceptar. Treballar a Cuatrecasas és una gran experiència; "quan vaig començar la carrera semblava un somni inabastable", continua. Al bufet treballa al Departament de Relacions Laborals. És una experiència molt completa que comprèn mediacions, judicis o relacions amb l'estranger. Tenir un bon nivell d'anglès l'ha ajudat molt.

Afirma amb satisfacció que l'empresa l'ajuda perquè continuï amb la seva formació. Li agradaria especialitzar-se en dret laboral i si, com li han dit, la UdG ofereix aviat aquesta especialitat, s'hi matricularà. A la Facultat de Dret hi ha donat classes de Dret eclesiàstic, aquest primer semestre, i en el vinent impartirà Estudi del dret.

Va tenir la possibilitat d'estudiar a Barcelona. Semblava que allà s'hi havia d'anar per una qüestió de prestigi, però va adonar-se que "en tornar no coneixeria ningú, ni els companys de professió ni la gent dels jutjats..., faltarien les relacions que has anat fent a la Facultat i a les pràctiques i que, en una feina com aquesta, són molt importants".

Quim Carol
27 anys. Doctor en Biologia
Treballa a Minuartia

Quim Carol treballa com a tècnic de fauna a Minuartia, una consultora d'estudis ambientals pionera a l'Estat espanyol. Dels deu tècnics que componen la plantilla, tres provenen de la Universitat de Girona. A Carol, la proposta de feina li va venir del seu codirector de tesi, Lluís Zamora, el qual, a través de l'assignatura Ecologia de poblacions, col·labora amb l'empresa fent el cens de daines dels Aiguamolls de l'Empordà. A Minuartia es té molt en compte la formació de les persones, perquè per treballar "has de ser llicenciat, i si ets doctor, millor", diu Quim Carol. L'especialitat d'aquest investigador són els peixos. El desembre del 2007 va llegir, a la Facultat de Ciències de la UdG, una tesi sobre la presència de silurs als embassaments catalans. Va donar a conèixer detalls sorprenents d'aquests depredadors que van ser notícia als diaris. "La meva feina actual se centra en la redacció d'informes per als projectes que encarreguen les institucions, ja siguin públiques o privades", continua Carol. El seu àmbit a Minuartia són els ungulats —senglars, cabirols, daines— i espera que més endavant, gràcies a la seva especialització en ictiologia, l'empresa en què treballa pugui acceptar encàrrecs relacionats amb l'estudi d'aquesta fauna.

Jordi Xuclà

34 anys. Llicenciat en Dret Diputat al Congrés

La meva universitat

M'haureu de perdonar que comenci amb un possessiu. Però és que la Universitat de Girona és la meva universitat. Ho dic amb la boca ben grossa —suposo que m'entendreu—, perquè no es tracta de possessió, sinó d'un sentiment de pertinença molt arrelat que difícilment puc desvincular del meu creixement com a persona i com a professional.

Em sento de la Universitat de Girona i estic molt orgullós de poder dir arreu on vaig que sóc llicenciat en Dret per aquesta universitat i que hi he seguit vinculat com a professor associat de Dret administratiu i com a president de l'associació d'exestudiants.

Quan vaig començar la carrera ho vaig fer encara com a alumne del Col·legi Universitari de Girona, que depenia de la Universitat Autònoma de Barcelona. Per poc temps, perquè a finals de desembre del 1991, el 30 de desembre, la Generalitat va aprovar la Llei de creació de la nova Universitat de Girona. Una gran universitat.

Aquell fet va provocar un autèntic procés constituent, que va ser viscut intensament per un bon grapat de gent. En aquest grapat m'hi compto. Recordo encara avui el sopar que es va fer per celebrar la fita. Entre molts altres, hi eren qui en seria el primer rector, Pep Nadal; l'actual rectora, Anna Maria Geli; el bon amic Pere Mutjé i l'inquiet i actiu doctor Lluís Pallí.

Eren els temps dels barracons —ara se'n diuen *mòduls prefabricats*— a Fontajau. Però no hi feia gaire res que fossin barracons, perquè hi havia molta gent amb moltes ganes que la Universitat rutllés i tirés endavant. Era una gran aposta que calia no desaprofitar.

Tot i que procuràvem anar per feina, val a dir que difícilment ens deixàvem perdre el cafè a La Font. Sempre després de les onze. A vegades els cafès eren ràpids però sovint es convertien també en fòrums de discussió apassionants sobre els temes més inversemblants.

Potser perquè ja se m'havia despertat el cuc d'una certa vocació pública —i sé que les persones que ens dediquem a la política no gaudim de massa bona fama, però sóc dels convençuts del servei públic i ho procuro defensar i exercir tan bé com puc, molt conscient també que la política és només una etapa, no una professió—, em vaig abocar de ple en el procés de construcció de la nova universitat, com a militant actiu de l'associacionisme universitari, com a fundador d'Estudiants de Girona, com a membre de la comissió redactora dels Estatuts de la Universitat i a través del Claustre i del Consell Social.

Al Consell Social vaig tenir l'oportunitat de coincidir amb Jaume Casademont, un exemple com n'hi ha pocs de la cultura de l'esforç, la responsabilitat i el sentit comunitari. Amb ell, i per aquesta vocació de servei, els representants vam rebutjar les dietes que ens pertocaven. D'aquella època conservo una ploma amb les inicials gravades que ens va regalar com a mostra de gratitud per la feina que es feia.

No em cansaré mai de dir que Jaume Casademont és una de les persones que he conegut que millor han servit el bé comú. A la Universitat de Girona, batallant per una educació i una formació d'alta qualitat per fer persones més lliures i responsables. És una batalla en la qual avui, i amb més força encara, segueix lluitant la Universitat de Girona.

Una universitat, més enllà de la transmissió de coneixement, es va marcar com a objectiu ser un eix vertebrador de les comarques gironines, per poder donar resposta a les aspiracions dels estudiants d'arreu del territori.

Una universitat que encara té al davant reptes importants que li han de permetre una major projecció internacional i una major implicació amb el territori, a través, per exemple, del Parc Científic i Tecnològic.

En aquests objectius, i des de la meva responsabilitat, m'hi sento identificat i vull seguir-hi participant, aportant, si són acceptades, les meves capacitats. Perquè la Universitat de Girona és la meva universitat.

Marta Roqueta

21 anys. Diplomada en Infermeria. Treballa a Mutua Universal

Marta Roqueta treballa a Mutua Universal. Va acabar els estudis d'Infermeria el mes de juny passat. Les pràctiques externes les va fer a l'Hospital Universitari Josep Trueta de Girona. Un cop finalitzat el període de pràctiques li van oferir un contracte laboral, la qual cosa li va permetre continuar treballant com a infermera de planta. "Seguir treballant em va proporcionar experiència i em va donar seguretat", afirma la Marta. El mes de novembre passat va acceptar una oferta laboral de Mutua Universal, que és on treballa actualment. El somni de la Marta és ser llevadora. Compagina la feina amb la preparació de les oposicions a infermera resident especialista (EIR). Aspira a guanyar una de les tres places que hi ha a Girona en l'especialitat que ha triat. "És molt dur preparar l'oposició i treballar alhora", diu, mentre accepta que, si no aconsegueix passar, té la intenció de fer el màster oficial en Promoció de la Salut que ofereix l'Escola Universitària d'Infermeria de la UdG. Per a la jove infermera, "és molt necessari continuar la formació i és important que la universitat produeixi una oferta de formació continuada".

Carles Ribera

39 anys. Llicenciat en Història per la UdG. Redactor en cap del diari *El Punt*. Autor de *Notícia d'un republicà* i *Cent dies de juliol*

Carles Ribera és redactor en cap del diari *El Punt*. Va començar a estudiar Dret el 1986, quan la UdG encara era el CUG (Col·legi Universitari de Girona). Va abandonar la carrera per posar-se a treballar al diari *El Punt*. Era a la fi dels vuitanta, els nivells d'atur eren molt alts i la importància de la formació se supeditava a la possibilitat de treballar. Va reprendre els estudis l'any 1991 a la Facultat de Lletres de la UdG, per fer Història. Va ser una decisió meditada, perquè "la formació universitària és bàsica en qualsevol tipus de feina, i més en la periodística", afirma Ribera. Tant els anys de Dret com després els que va passar estudiant Història van proporcionar-li uns coneixements que "m'han estat molt útils en la meua professió", continua.

Ha publicat dos llibres, *Cent dies de juliol* i *Notícia d'un republicà*, que constitueixen la reconstrucció de la memòria de Joaquim Aleixandri i de la guerra que va viure i veure, a partir de la documentació que va deixar. "Com a periodista m'ha servit de molt ser historiador", diu Carles Ribera, que veu, en la metodologia de treball i el pòsit que et deixen els coneixements adquirits, el coixí que es necessita per explicar bé les coses. De l'altre costat, com a historiador, ser periodista li ha facilitat la feina de redacció, perquè "si et dediques habitualment a escriure disposes d'una fluïdesa que d'una altra manera no tindries, tot i que és una qüestió més de pràctica que de capacitat".

Davant el creixement de poderosos grups mediàtics que es desarrenquen del lector, Ribera defensa l'ideari de la premsa de proximitat que, com *El Punt*, "manté vius els principis fundacionals de proximitat al lector i empatia amb el seu públic".

El redactor en cap d'*El Punt* creu que Girona té un bon nivell de coneixement de la seva universitat. Recorda que el diari va tenir un suplement dedicat a la vida universitària, la seva oferta, el macrocosmos que constitueix, "però, pel que fa a la recerca, les aportacions científiques que fa la UdG, penso que falta una mica més de divulgació, de trobar canals perquè els resultats arribin a la premsa".

Xavi Isern

**28 anys. Diplomant en Educació Social.
Treballa al Consell Comarcal del
Gironès.**

Xavi Isern és diplomant en Educació social per la Universitat de Girona. Treballa pel Consell Comarcal del Gironès com a tècnic de joventut. Disseny i gestiona polítiques de joventut pels municipis de Viladasens, Cervià i Bordils. Isern assenyala que existeix una certa confusió sobre la feina que fa, perquè "els tècnics de joventut no són monitors d'esplai", tot i que admet que –de vegades– exerceix com a dinamitzador cultural. Gràcies a les pràctiques de l'Escola d'Educació va acabar trobant aquesta feina. Li agradaria continuar estudiant, com ell diu, per plaer.

Considera que l'Administració es preocupa poc per la joventut. "La franja compresa entre els 12 i els 16 anys està especialment abandonada", segons ell, com a conseqüència de la davallada de l'escoltisme i dels moviments d'esplai. "Allà on arriba la societat civil no hi ha d'anar l'Administració –continua– però si el voluntariat que s'ocupava del lleure està en retrocés caldrà crear espais d'atenció cap als sectors de joves que han quedat desatesos". Isern ha fet pràctiques a Holanda i l'experiència li ha demostrat que les diferències entre ells i nosaltres, pel que fa a polítiques de joventut, són abismals. És per això que allà "la gent té més fills i els té abans." Per a la feina que fa demanaria una mica més de consideració social, perquè "treballes amb uns joves que seran els adults de demà". I afegeix: "si els polítics no es preocupen d'ells, com volen que els votin després?"

Joan Font

**24 anys. Llicenciat en Economia.
Treballa a Auditoria i Control**

Joan Font es va llicenciar en Economia per la Universitat de Girona. Treballa a l'auditoria de comptes Auditoria i Control des de fa onze mesos. Visita les empreses i comprova el rigor dels números. És una feina "dura i vocacional", que no deixa gaire temps per atendre entrevistes com aquesta, declara. "Si algú busca una feina burocràtica, que no triï l'auditoria", que descriu com a molt dinàmica i que demana "concentració i enginy per entendre les operacions comptables". L'auditoria comptable consisteix a revisar el balanç de situació, el compte de pèrdues i guanys i verificar les xifres expressades per l'empresa auditada. Font verifica, a la fi, "si l'empresa fa el que diu que està fent", és a dir, si són certs els actius i els passius que es declaren.

A Auditoria i Control hi va arribar gràcies a la UdG, perquè la Universitat té signat un conveni de pràctiques. Amb ell ja són onze els exestudiants de la UdG que són a la plantilla de la firma gironina, que té dinou empleats. Joan Font està convençut que les pràctiques a les empreses "són molt recomanables, perquè t'ajuden a veure com és aquest món".